

РЕШЕНИЕ

№ 360

гр. Варна , 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IVA СЪСТАВ в публично заседание на първи февруари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ивелина М. Събева
Членове: Мая Недкова
мл.с. Ивалена О. Д.а

при участието на секретаря Атанаска Н. И.ова
като разгледа докладваното от мл.с. Ивалена О. Д.а Въззивно гражданско дело № 20203100503216 по описа за 2020 година

Производството е по реда на чл. 435, ал. 5 от ГПК, образувано по подадена жалба вх. № 14203/01.09.2020 г., идентична с жалба вх. № 14404/04.09.2020 г., първоначално входирана в ОС – Варна, с вх. № 19689/01.09.2020 г., от трето за изпълнението лице - Софийски университет „Св. Климент Охридски“, с адрес: гр. София, ПК 1504, бул. „Цар Освободител“ № 15, представляван от Ректора проф. дфн А.Г., срещу извършен от ЧСИ Станимира Костова-Данова, рег. № 718, с р-н на действие Окръжен съд - Варна, въвод във владение на дата 26.08.2020 г. по изпълнително дело № 20207180400902, образувано по изпълнителен лист, издаден на 30.06.2020 г. по ч. гр. д. № 6200/2020 г. по описа на РС - Варна, XVII състав.

Сочи се, че на 26.08.2020 г. ЧСИ Станимира Костова-Данова е извършила принудително изпълнение на въвод във владение в ПИ 10135.2565.101 и част от ПИ 10135.2565.115 по КKKP на гр. Варна, като посочените имоти се владеят от жалбоподателя от преди образуване на делото, по което е издадено изпълняваното решение. Излага се, че владението не е прекъсвано до датата на извършване на въвода, като там се намират оранжерии и разсадници на Университетска ботаническа градина - Варна. За поземлените имоти и намиращите се в тях сгради е съставен Акт за публична държавна собственост № 2619/24.08.1999 г. и не е извършвано деактуване и отписване на имотите от актовете книги за държавните имоти. Сочи се, че имотът, в който е извършен въводът, е публична държавна собственост, с предоставени права за управление на Софийски университет по смисъла на ЗДС и ППЗДС, което съгласно чл. 12, ал. 1 ППЗДС, включва и правото на Университета да владее имота от името на Държавата за своя сметка и отговорност. Излага се, че владението на горепосочения имот от Софийски университет се установява и от поставената ограда, обозначаващите табели и ползването на оранжериите и сградите, находящи се в същия.

Навежда се, че обжалваният въвод е извършен към 18:00 часа на 26.08.2020 г., след установеното работно време, без представител на Университета, чрез навлизане в имота

през оградата на градината. Същото е констатирано към 18:30 часа от служители на УБГ - Варна, за което незабавно е подаден сигнал до Пето РУ на МВР – Варна, с вх. № 460000-2596/26.08.2020 г.

Иска се отмяна на атакувания въвод като незаконосъобразен.

В срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК А. В. В., ЕГН ***** – взискател по изпълнително дело № 20207180400902 по описа на ЧСИ Станимира Костова-Данова, депозира писмени възражения, в които излага становище за недопустимост, респективно неоснователност на жалбата. Сочи, че жалбоподателят не е трето лице по смисъла на чл. 435, ал. 5 от ГПК. Жалбата е депозирана без да е конкретизирано изпълнителното дело и страните по него. В допълнение излага, че в същата е посочено, че се обжалва въвод, извършен в 18:00 часа, а видно от протокола за извършеното действие, същият е бил в 11:00 часа. Оспорва твърденията на жалбоподателя, че процесните имоти се владеят от последния от преди образуване на делото, решението по което се изпълнява, както и че владението на Университета не е било прекъсвано до датата на извършване на въвода. Оспорва още, че имотът, в който е извършен въводът, е публична държавна собственост, като сочи, че последният е собственост на наемодателите – длъжници по изпълнително дело № 20207180400902: И.Я.С., М. Я. Т., И. Х. С., Р. Д. А., Я. Я. А.. Настоява жалбата да бъде оставена без разглеждане, респективно без уважение. Претендира разноски.

В срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК И. Х. С., ЕГН ***** – длъжник по изпълнителното дело, депозира писмени възражения, в които излага становище за недопустимост, респективно неоснователност на жалбата. Настоява жалбата да бъде оставена без разглеждане, респективно без уважение, като претендира присъждане на разноски. Сочи, че жалбоподателят не е трето лице по смисъла на чл. 435, ал. 5 от ГПК. Жалбата е депозирана без да е конкретизирано изпълнителното дело и страните по него, поради което не е ясно какъв е предметът на същата. В допълнение излага, че в последната е посочено, че се обжалва въвод, извършен в 18:00 часа, а видно от протокола за извършеното действие, същият е бил в 11:00 часа. Оспорва твърденията на жалбоподателя, че процесните имоти се владеят от последния от преди образуване на делото, решението по което се изпълнява, както и че владението на Университета не е било прекъсвано до датата на извършване на въвода. Подробно излага, че той, И.С., М.Т., Р.А. и Я.А. са собственици на процесния имот.

В срока по чл. 436, ал. 3 от ГПК Р. Д. А., ЕГН *****, Я.Я.А., ЕГН *****, И. Я. С., ЕГН *****, М. Я. Т., ЕГН ***** – длъжници по изпълнителното дело, депозират, чрез пълномощника си Т.Н., писмени възражения, в които излагат становище за недопустимост, респективно неоснователност на жалбата. Сочи се, че жалбоподателят не е трето лице по смисъла на чл. 435, ал. 5 от ГПК. Жалбата е депозирана без да е конкретизирано изпълнителното дело и страните по него, поради което не е ясно какъв е предметът на същата. В допълнение се излага, че в последната е посочено, че се обжалва въвод, извършен в 18:00 часа, а видно от протокола за извършеното действие, същият е бил в 11:00 часа. Оспорват твърденията на жалбоподателя, че процесните имоти се владеят от последния от преди образуване на делото, решението по което се изпълнява, както и че владението на Университета не е било прекъсвано до датата на извършване на въвода. Подробно излагат доводи, че са собственици на процесния имот. Настояват жалбата да бъде оставена без разглеждане, респективно без уважение. Претендират разноски.

В мотивите си по чл. 436, ал.3 от ГПК ЧСИ Станимира Костова-Данова излага съображения за недопустимост и неоснователност на жалбата. Твърди, че за допустимостта на жалбата е необходимо изпълнителното основание да е съдебно решение, а не друг

подлежащ на изпълнение акт. Излага подробни доводи в тази насока. Сочи, че жалбоподателят не е трето лице по смисъла на чл. 435, ал. 5 от ГПК, както и че не са налице предпоставките на чл. 523 ГПК. Сочи още, че видно от приложения по делото протокол за въвод във владение от 26.08.2020 г., жалбоподателят не е намерен в имота към момента на извършване на въвода. Счита извършеното действие за законосъобразно и правилно.

В открито съдебно заседание, проведено на основание чл. 437, ал. 2 от ГПК, жалбоподателят – трето лице в изпълнителното производство, редовно призован, се представлява от адвокат З. О.. Излага становище за основателност на депозираната жалба. Претендира разноски.

Въззиваемата страна А.В., редовно призован по реда на чл. 41, ал. 2 от ГПК, не се явява, не се представлява.

Въззиваемите страни Я.А., М.Т., И.С., Р.А., И.С., редовно призовани, не се явяват. Представяват се от адв. Д.А., която излага доводи за недопустимост на жалбата, в евентуалност счита същата за неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на насрещната страна. Претендира разноски. Представя писмена защита, в която са изложени подробни аргументи.

По допустимостта съдът намира следното:

Депозираната жалба е допустима, като подадена в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК, от процесуално легитимирана страна - трето за изпълнителния процес лице, срещу акт, подлежащ на обжалване съгласно чл. 435, ал. 5 от ГПК, а именно: въвод във владение на описания имот, и удовлетворява изискванията за съдържание по чл. 260 и чл. 261 от ГПК.

Съдът счита възражението за недопустимост на депозираната жалба за неоснователно. Възможността трето лице да обжалва въвода във владение на основание чл. 435, ал.5 от ГПК произтича от принципната недопустимост да се провежда принудително изпълнение срещу лице, различно от длъжника. От този принцип законът допуска изключения, поради което изчерпателно са посочени правомощията на съдебния изпълнител и възможностите за защита на третите лица.

Предвидената възможност в горесцитираната разпоредба произтича от субективните предели на изпълнителния лист, който /издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение, ползваща се със сила на пресъдено нещо/ поражда изпълнителна сила само по отношение на посочения в него длъжник. В този смисъл Определение № 174 от 11.03.2013 г. на ВКС по ч. гр. д. № 1436/2013 г., III г. о., ГК, според което въводът във владение, осъществен въз основа на заповед за незабавно изпълнение по чл. 417 ГПК, е законосъобразен само когато е насочен срещу надлежна страна - длъжник по заповедта, но не и срещу трето за заповедното производство лице, заварено в имота, предмет на въвода, което може да обжалва действията на съдебния изпълнител или да предяви владелчески иск, но не е процесуално легитимирано трето лице по смисъла на чл. 523 от ГПК.

Правото на жалба по чл. 435, ал.5 е средство за защита на третото лице срещу неправилен въвод при хипотезата на чл. 523 от ГПК. Доколкото естеството на спора и изрична законова норма налагат тази жалба да се разглежда в открито съдебно заседание, за да обуслови качеството си на надлежна страна в производството по обжалване на действията на съдебния изпълнител, за третото лице е достатъчно само да твърди предпоставките за допустимост, а именно: упражнявано владение на имота от преди

завеждане на делото, решението по което се изпълнява. Доказването на тази предпоставка става в хода на съдебно заседание и е от значение за преценката за основателността на жалбата.

В допълнение, съдът следва да отбележи, че от значение при преценката за допустимостта на жалбата е осъществявано владение за периода преди предявяване на иска, решението по който се изпълнява, и в този смисъл, дали в деня на въвода жалбоподателят се е намирал в имота или не, включително и констатация на съдебния изпълнител, че при въвода в имота не е намерено трето лице, не е основание да се приеме, че жалбоподателят не е сред кръга от лицата по чл. 435, ал. 5 ГПК.

Възражението на процесуалния представител на въззиваемите – длъжници по изпълнителното дело, че въззивникът не е редовно представляван, настоящата съдебна инстанция намира за неоснователно.

Видно от представения АДС № 2619, имотът е предоставен за управление и ползване на СУ „Св. Климент Охридски“ – гр. София. Безспорно е, че съгласно чл. 6 от ЗВО и Постановление № 11 от 03.02.2010 г. на МС, Университетът е юридическо лице на бюджетна издръжка, второстепенен разпоредител с бюджетни кредити към Министъра на образованието и науката, и в този смисъл представлява различен от Държавата самостоятелен правен субект с автономно управление.

Съгласно чл. 14, ал. 3 от ЗДС, управлението върху обекти, имоти и вещи - държавна собственост, включва правото на ведомствата и юридическите лица на бюджетна издръжка да ги владеят, ползват и поддържат от името на Държавата, за своя сметка и на своя отговорност.

В настоящия случай, жалбата е подадена от Софийски университет „Св. Климент Охридски“, представляван от Ректора - проф. дфн А.Г., и е подписана от последния. Видно от приложеното по делото пълномощно /лист 165/, проф. дфн А.Г., в качеството си на ректор и представляващ СУ „Св. Климент Охридски“, гр. София, е упълномощил адв. З. С. О. да представлява СУ „Св. Климент Охридски“ пред ОС – Варна, по в.гр.д. №20203100503216 г. Представен е и Договор за правна защита и процесуално представителство от 21.01.2020 г. /лист 198/. В съдебно заседание въззивникът Софийски университет „Св. Климент Охридски“ се представлява от представител по пълномощие по смисъла на чл. 32, т.1 от ГПК.

Съдът, след като обсъди данните по изпълнителното дело и на основание чл. 437, ал. 3 от ГПК, прие за установено следното от фактическа и правна страна :

Изпълнително дело № 20207180400902 по описа на ЧСИ Станимира Костова-Данова , рег. № 718, с район на действие ОС – Варна, е образувано по молба от вискателя А. В. В., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ул. „Георги С. Раковски“ 72, ет. 2, ап. 3, срещу длъжниците И. Х. С., ЕГН *****, Р. Д. А., ЕГН *****, Я.Я.А., ЕГН *****, И. Я. С., ЕГН *****, М. Я. Т., ЕГН *****, въз основа на изпълнителен лист № 2943/30.06.2020 г., издаден от РС – Варна, XVII състав, по ч. гр. д № 6200/20 г. , с който длъжниците са осъдени да предадат на вискателя следните недвижими имоти: Поземлен имот с идентификатор 10135.2565.101, представляващ ЛОЗЕ с площ 18,783 дка, възстановен с Решение № 791 от 27.04.2001 г. на ПК – Варна, по реда на чл. 17, ал. 1 от ЗСПЗЗ и чл. 18ж и 18з, ал. 1 от ППЗСПЗЗ, находящ се в строителните граници на „Виница“, община Варна, в местността /квартал/ Патланджанлъка и включващ парцели с пл. №№ 136, 137, 138 и 139 по

КП „Ботаническа градина“ при граници и съседи: изток – път, запад – имот /парцел/ № 145, север – имот /парцел/ № 135; ЛОЗЕ с площ от 1,488 дка, възстановено с Решение № 791 от 27.04.2001 г. на ПК – Варна, по реда на чл. 17, ал. 1 от ЗСПЗЗ и чл. 18ж и 18з, ал. 1 от ППЗСПЗЗ, находящо се в землището на кв. „Виница“, гр. Варна, община Варна, в местността /квартал/ Патланджанлъка и включващ части от имоти /парцели/ с пл. №№ 136 и 138 по КП „Ботаническа градина“ при граници и съседи: изток – път, запад – останалата част на парцел № 136, юг – останалата част на парцел № 138. С депозираната молба за образуване на изпълнителното дело е поискано и насрочване на въвод във владение след изтичане на законния срок за доброволно изпълнение.

Изпълнителният лист е издаден въз основа на Заповед № 3055 за изпълнение на задължение за предаване на вещи въз основа на документ по чл. 417 ГПК от 30.06.2020 г. по ч. гр. д. № 6200/2020 по описа на РС – Варна, в която е посочено, че вземането произтича от Договор за наем, сключен на 04.06.2020 г.

С разпореждане от 05.08.2020 г. ЧСИ е образувала изпълнително дело № 20207180400902.

Видно от стр. 40, 26, 28, 30 и 32 на изп. дело, на 11.06.2020 г. в кантората на ЧСИ на длъжниците са връчени покани за доброволно изпълнение, както следва:

- ПДИ с изх. № 16188/10.08.2020 г. до длъжника И.С. – лично;

- ПДИ с изх. № 16186/10.08.2020 г. до длъжника И.С., ПДИ с изх. № 16190/10.08.2020 г. до длъжника Я.А., ПДИ с изх. № 16189/10.08.2020 г. до длъжника Р.А., ПДИ с изх. № 16187/10.08.2020 г. до длъжника М.Т. - чрез Т. Н. Н., срещу пълномощно.

Съобразно чл. 428, ал. 1, ЧСИ е пристъпила към изпълнение на задължението си, като е поканила длъжниците в двуседмичен срок, считано от връчването на поканата, да изпълнят доброволно задължението си, като е посочила, че при липса на доброволно изпълнение в срок, ще пристъпи към принудително изпълнение по реда на ГПК, а именно: въвод във владение на имотите в полза на вискателя, насрочен за 26.08.2020 г., от 11:00 часа.

Видно от Разпореждане от 26.08.2020 г., ЧСИ Станимира Костова-Данова е разпоредила назначаването на инж. Д.Д., правоспособно лице за извършване на дейности по ЗКИР и вписан в списъка на вещите лица при ОС – Варна, за 2020 г., за извършване на въвод във владение, насрочен за 26.08.2020 г.

Според Протокол за принудително отнемане на недвижим имот от 26.08.2020 г., ЧСИ Станимира Костова-Данова е извършила въвод във владение на вискателя А.В. в 11:00 часа в поземлен имот с идентификатор 10135.2565.101, представляващ лозе с площ от 18,783 дка, находящ се в строителните граници на „Виница“, община Варна, в местността /квартал/ Патланджанлъка и включващ парцели с пл. №№ 136, 137, 138 и 139 по КП „Ботаническа градина“ при граници и съседи: изток – път, запад – имот /парцел/ № 145, север – имот /парцел/ № 135. Отражено е, че въводът е извършен в присъствието на А.В. - вискател, И.С. – длъжник, и Д.Д. – правоспособно лице по ЗКИР. Изрично е посочено, че с помощта на длъжностното лице по ЗКИР Д.Д. ЧСИ е констатирала, че се намира до имот с идентификатор 10135.2565.101, съгласно скица по заявка 1327946-26.08.2020 г. Отделно от това е изложено, че ЧСИ е възложила на инж. Д. да извърши трасиране, означаване и координиране на имот с идентификатор 10135.2565.101, за което е съставен Протокол /стр. 50 от изп. дело/. Отражено е, че по северната граница на имота има телена ограда – полумасивна, на т. 22 от извършеното трасиране има желязна врата, заключена с катинар и

верига. Посочено е, че присъстващият длъжник И.С. е предал ключ от катинара на входната врата на присъстващия възискател А.В., като през тази врата е осигурен достъп на инж. Д. за изготвяне на възложеното трасиране, означаване и координиране. Посочено е, че с помощта на последния ЧСИ е индивидуализирала границите на ПИ с идентификатор 10135.2565.101 и е предала владението върху него на възискателя. Имотът е озеленен, обрасъл с храсти и трудно проходим. Посочено е, че въводът е приключил в 11:30 часа. Изрично е отразено, че относно имот, представляващ лозе с площ 1,488 дка, включващ части от имоти № 136 и № 138, въвод не е извършен, тъй като имотът не е индивидуализиран поради липса на нанасяне в кадастралните карти. Видно от горесцитирания протокол, същият е подписан от възискател, длъжник и ЧСИ, като липсва положен подпис от Д.Д. – правоспособно лице по ЗКИР.

Видно от Протокол за трасиране, означаване и координиране на ПИ с идентификатор 10135.2565.101 по КKKP на р-н „Приморски“, м-ст Ботаническа градина, гр. Варна, същият е съставен на 26.08.2020 г. по молба на А.В. от инж. Д.Д..

По делото въззивната страна е представила Акт за публична държавна собственост № 2619, съставен на 24.08.1999 г., от който е видно, че върху имота са предоставени права на МОН - СУ „Св. Климент Охридски“, гр. София.

Видно от Жалба изх. № 11-00-42/28.04.2020 г. от проф. дфн А.Г., ректор на СУ „Св. Климент Охридски“, до Районна прокуратура - Варна, същата касае твърдения за незаконно навлизане на около десет души в територията на Университетска ботаническа градина - Варна, които са извършвали геодезични измервания.

Въззивникът ангажира гласни доказателства за установяване на твърденията си, че владее процесния имот от преди делото, решението по което се изпълнява. Разпитани са св. О.И. и св. П.П., които излагат идентична и непротиворечива фактическа обстановка, въз основа на преки и непосредствени впечатления. Съдът кредитира показанията им като логични и обективни. Съвкупно от показанията на двамата свидетели се установява, че на 26.08.2020г. /преди обяд, включително до края на работния ден/ в района на ботаническата градина, по-конкретно оранжерията /парниците/ е имало работници, които са извършвали обичайните за деня задачи. Св. П. е работил по ремонт на покрива на оранжерията, /демантиране на страна конструкция на втора оранжерия и др/. В района, освен свидетеля, е имало и други работници-градинари –П.Ч. , Т.С. и И.Б., които са извършвали дейности по фрезование и полИ.е. Съгласно показанията на св. П., естеството на работата му е такова, че същия е имал поглед върху целия терен и няма как през деня на него да присъстват лица, които да извършат въвод или друго действие без да останат незабелязани от свидетеля или от останалите работници. След края на работния ден св. И. е направил обичаен обход на терена, за да провери свършената работа. И двамата свидетели сочат в показанията си, че външната ограда на УБГ и по- конкретно в района, където се намират оранжериите, и преди 26.08.2020г. е имало разрушена външна ограда в различни части, която е била поправяна. Св. И. сочи, че преди горепосочената дата - през м.март 2020г. е заварил на терена геодезисти и други лица, които впоследствие са напуснали, но от тогава е разпоредил на работниците да го информират за всяко навлизане на територията на поверената му УБГ и особено „на терена на оранжериите и разсадниците“. От показанията на св. П. се установява, че на 27.08.2020г., деня следващ въвода, когато е отишъл на работа не е имал достъп до инструментите си, които се намират в сградата на оранжерията, т.к. имало поставена ограда и табели “частен имот, обекта се охранява“ . В подкрепа на тезата, че в имота, в който е осъществен въвода е имало постройка /т.е. че отразеното в протокола на ЧСИ не съответства на установеното на място/, са и показанията на свидетелите на насрещната страна – И. К. и Т.Н.. Св. К. излага, че по време на въвода в терена е имало „една полуразрушена сграда, едноетажна постройка между долния край и средата“, като

същия я е посочил на предявената му от съда скица на находяща се на л.145. Св. Н. също изтъква, че по време на въвода в процесния имот /също предявен му по скица на л.145 от дело/ имало „селскостопанска постройка в много лош вид, последната представляваща „барака“.

Последните двама свидетели са допуснати за опровергаване тезата на въззивника. От показанията им обаче не може да се обоснове положителен извод, че описаното в протокола на ЧСИ от 26.08.2020г. /процесният/ съответства на действително установеното. Показанията на двамата освен, че противоречат едни на други, противоречат и на останалия събран по делото доказателствен материал. Св. К. сочи, че оградата е била налична по границите на имота, когато е пристигнал в 11.00 часа за въвода. Св. Н. от своя страна сочи, че в 17.30 -18.00ч. на 26.08.2020г., когато е отишъл в имота, след като му се обадил Антоний, тогава последния е слагал ограда с помощта на работници. В показанията си св. Н. освен това излага, че още от 90-те години имота е имал врата с поставен катинар и тя е „от време оно“. От друга страна служебно известното на съда е Решение от 03.05.2004 г., постановено по в.гр.д. № 321/2004 г., по описа на ОС – Варна, с което е отменен въвод в полза на друг възискател по жалба на Софийски университет „Св. Климент Охридски“.

В заключение, съда приема за опровергано отразеното в протокола на ЧСИ от 26.08.2020г. относно часа на извършване на въвода, както и че в имота не е намерен никой, като достъп до него е бил осигурен посредством предаването на ключ от страна на длъжника И.С. на възискателя А.В. и приема за установено владението на процесния имот от жалбоподателя от преди завеждането на делото, по което е постановен изпълняемият титул.

В процесния случай е изпълнявана заповед за изпълнение с правно основание по чл. 417 ГПК и за да е основателна жалбата, третото за изпълнението лице следва да е било във владение на имота от преди издаването на изпълнителното основание - изпълнителен лист от 30.06.2020 г., въз основа на заповед за изпълнение по ч. гр. дело № 6200/2020 г. по описа на РС - Варна.

Съгласно разясненията, дадени с т. 1 от ТР № 3 от 10.07.2017 г. по тълк. дело № 3/2015 г. на ОСГТК на ВКС, за да се отмени въводът във владение на основание чл. 435, ал. 5 ГПК, е достатъчно третото лице да докаже пред съда единствено факта на установено от него владение върху имота, датиращо от преди предявяването на иска, решението по който се изпълнява. Визираното в чл. 435, ал. 5 ГПК владение има своята легална дефиниция в чл. 68, ал. 1 ЗС, определяща го като упражняване на фактическа власт върху вещь, която владелецът държи, лично или чрез друго, като своя. В рамките на това производство съдът не изследва евентуалните права на третото лице върху имота. Ирелевантно се явява обстоятелството дали третото лице притежава противопоставими на възискателя вещни или облигационни права върху обекта на принудителното изпълнение, именно поради факта, че се защитава владението като фактическо отношение. Този извод се извежда и от нормата на чл. 435, ал. 5, пр. II от ГПК, съобразно която, ако третото лице пропусне срока за обжалване, то може да защити своето владение като фактическо отношение чрез предявяване на посесорен иск. В случаите, когато имотът, предмет на въвода, се владее от трето лице и то е установило владението си преди завеждането на делото, по което е постановено обжалваното решение, съдебният изпълнител не може да въведе длъжника във владение, а ако направи това, извършеното действие е незаконосъобразно и подлежи на отмяна по силата на чл. 435, ал. 5 от ГПК.

Владението върху имота жалбоподателят основава на представения по делото АДС № 2619, съставен на 24.08.1999 г., който насочва към извод за права на третото лице отпреди завеждане на молбата по ч. гр. д. № 6200/2020 г. по описа на РС - Варна. В подкрепа на

владението на последния се явява и изложеното в свидетелските показания на свидетеля И. и свидетеля П., както и служебно известното на настоящия състав Решение от 03.05.2004 г., постановено по в.гр.д. № 321/2004 г., по описа на ОС – Варна.

Съдът намира, че съвкупно от събраните доказателства по делото безспорно се установи владение върху процесния имот от страна на жалбоподателя. И доколкото при подадена от трето лице по реда на чл. 435, ал. 5 ГПК жалба срещу въвода е достатъчно да се установи само фактът на владението и на придобиването му от преди издаването на изпълнителното основание, без да бъдат изследвани евентуалните права на третото лице върху имота, а в настоящото производство тези предпоставки са доказани, жалбата е основателна. Събраните по делото писмени и гласни доказателства опровергават достоверността на вписаните в протокола обстоятелства по отношение на времето и начина им на извършване, както и присъстващите лица.

ЧСИ е допуснал извършване на незаконосъобразно изпълнително действие, което подлежи на отмяна по реда на чл. 435, ал. 5 ГПК. Подадената жалба е основателна и следва да бъде уважена, а извършеният въвод - да бъде отменен.

Настоящото решение има конститутивно действие, като за съдебния изпълнител се поражда задължение да възстанови фактическото положение от преди въвода, като осъществи обратен въвод по отношение на третото лице – жалбоподател, СУ „Св. Климент Охридски“; в подкрепа на изложеното е и застъпеното в Решение № 66 от 25.07.2016 г. по гр. д. № 5203/2015 г., ГК, I г.о. на ВКС.

Относно съдебно-деловодните разноски:

При този изход от делото, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК, разноски се следват на въззивната страна. Същата претендира разноски в размер на 5520 лв. с вкл. ДДС /4600 лв. без вкл. ДДС/, представляващи заплатено с банков превод, по фактура №0000000585 от 22.01.2021 г., адвокатско възнаграждение, съгласно приложения списък по чл. 80 от ГПК и Договор за правна защита и процесуално представителство.

Направеното от процесуалния представител на въззиваемите възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на насрещната страна настоящият състав намира за основателно и същият подлежи на намаляване. Следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение, съобразено с размерите на минималните адвокатски възнаграждения в Наредба № 1/2004 г., фактическата и правна сложност на делото и положените усилия при неговото водене. Размерът на справедливо дължимото адвокатско възнаграждение следва да бъде определен на 2 400 лева /с вкл. ДДС/.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ извършения от ЧСИ Станимира Костова-Данова, рег. № 718, с район на действие ОС - Варна, на 26.08.2020 г. **ВЪВОД ВЪВ ВЛАДЕНИЕ** по отношение на поземлен

имот с идентификатор 10135.2565.101, представляващ лозе с площ от 18,783 дка, находящ се в строителните граници на „Виница“, община Варна, в местността /квартал/ Патланджанлъка и включващ парцели с пл. №№ 136, 137, 138 и 139 по КП „Ботаническа градина“ при граници и съседи: изток – път, запад – имот /парцел/ № 145, север – имот /парцел/ № 135, по изп. д. № 20207180400902, по жалба вх. вх. № 14203/01.09.2020 г., идентична с жалба вх. № 14404/04.09.2020 г., депозирана от Софийски университет „Св. Климент Охридски“ - трето лице в изпълнителното производство, на осн. чл. 435, ал. 5 ГПК.

ОСЪЖДА А. В. В., ЕГН *****, И. Х. С., ЕГН *****, Р. Д. А., ЕГН *****, Я.Я.А., ЕГН *****, И. Я. С., ЕГН *****, М. Я. Т., ЕГН *****, да заплатят на Софийски университет „Св. Климент Охридски“ сумата от 2400 лв. /Две хиляди и четиристотин лева/ с вкл. ДДС, представляваща направени пред настоящата инстанция разноски за заплатено адвокатско възнаграждение, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

УКАЗВА на ЧСИ Станимира Костова-Данова., рег. № 718, с район на действие ОС - Варна, да възстанови фактическото положение от преди въвода, извършен на 26.08.2020 г. по отношение на поземлен имот с идентификатор 10135.2565.101, представляващ лозе с площ от 18,783 дка, находящ се в строителните граници на „Виница“, община Варна, в местността /квартал/ Патланджанлъка и включващ парцели с пл. №№ 136, 137, 138 и 139 по КП „Ботаническа градина“ при граници и съседи: изток – път, запад – имот /парцел/ № 145, север – имот /парцел/ № 135, по изп. д. № 20207180400902, като осъществи обратен въвод по отношение на третото лице – жалбоподател, Софийски университет „Св. Климент Охридски“.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____